

Lahko razrežeš seveda tudi drugače. Narediš lahko trikotnike ali pa čisto poljubne oblike večje ali manjše. — Dozdaj še ni s tem nič težavnega, kajne?

Zdaj se bo pa pričelo. Koščke, ki si jih nastrigel ali narezal, zmešaj! Nato pa poskusi, da spet napraviš prejšnjo sliko. Ne rečem, da jo ne boš sestavil. Ampak tako lahko ne bo šlo, kakor si ti misliš. Malo truda bo že treba.

Če imaš dve enaki razglednici in si eno razrežeš, drugo pa pustiš celo, da lahko nanjo gledaš, ti bo delo precej olajšano. Zanimivo zabavo boš imel.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Pred hišo dobrot.

Ličanov Jakec je šel prvič v mesto. Zakaj bi ne? Troje hlač je že strgal. Te, ki jih zdaj nosi, so že četrte. In tak junak bi ne smel v mesto?

Z mamom je šel po nov klobuk. In klobučar mu je zataknil za klobuk še lepo pisano pero, mama so pa njegovo razkuzmano kapo vtaknili v cajno. In ko je imel Jakec pero za klobukom, je že sam upal ostati in se zazijati pred trgovino. Mama so šli namreč nakupit še raznih drobnarij, ki jih mora imeti skrbna gospodinja vedno pri rokah.

Tako je ostal Jakec pred prodajalno. Skrbno je pa tudi opazoval, kdo ga občuduje izmed mimo-idočih — junaka s pisanim peresom.

Tako je Jakec čakal, zijal in opazoval. Mame pa le ni hotelo biti. Ali — kaj mislite, da je Jakec jokal? Nič ni! Junač s peresom za klobukom — bo pa jokal! Parkrat se je prestopil ob prodajalno malo

gor, malo dol, pa je prišel do sosedne hiše in — uj, uj, uj!

Srečne oči! Stal je sicer pred zaprtim oknom. Ali znotraj je bilo vse polno takega, česar doslej še nikoli ni videl. Na primer — tákole presto na špagi ali pa tiste-le rumene, zelene in rdeče bonbone gori ali te piškote, s sladkorjem potresene, ali to mehko pecivo ali ono orehovo potico... Oj, same dobrote! Slino komaj sproti požira... Kakor zamaknjen stoji pred izložbenim oknom. Nič ne sliši, da ga mama kličejo, da mu ponujajo suhih hrušk in vabijo v sosedno štacuno. Mama morajo priti čisto ponj, in še se Jakec težko odtrga izpred okna. Slin pa toliko...!

Šel je res, a njegov duh je ostal še v mestu pred tisto sladko hišo. In šel bi nazaj prednjo, ko bi bilo treba tudi po vseh štirih. Oj, toliko dobrot naenkrat!

Kako je potem doma pripovedoval, kaj je vse videl. Pravil je in pravil in razkladal vsem domačim; a kaj, ko mu je pa manjkalo besedi. Dobrota se ne da popisati, treba jo je videti. Ali še bolje: pokusiti!

Za dnevom je prišla noč. O srečna noč, vredna vseh dni in noči Jakčevega življenja. — — Soba se je zasvetila. Angel je stal pred Jakcem in ga zdramil. Pomignil mu je. Jakec je šel za njim. Nič ni vprašal, kam. V mesto sta šla — naravnost pred tisto hišo. Angel je odprl okno in podajal Jakcu dobroto za dobroto. Jakec se ga pa seveda ni nič bal in se dobrot tudi nič branil. Jakec jih je mašil v klobuk in v vse žepe, tudi v usta ni pozabil. Same sladke dobrote! Dokler se ni prebudil. Segel je okoli sebe in po sebi... Tu nič! — Tam nič! — Nikjer nič!

Na jok se mu je naredilo. Izpustil bi ga bil, da ni bil toliko zaspan, da je hitro spet legel in v hipu zaspal.

Oj, same dobrote!

Drugo jutro se mu je pa tako nekako zdelo, kakor da so tiste mestne sladkosti vseeno malo grenke in kisle.

